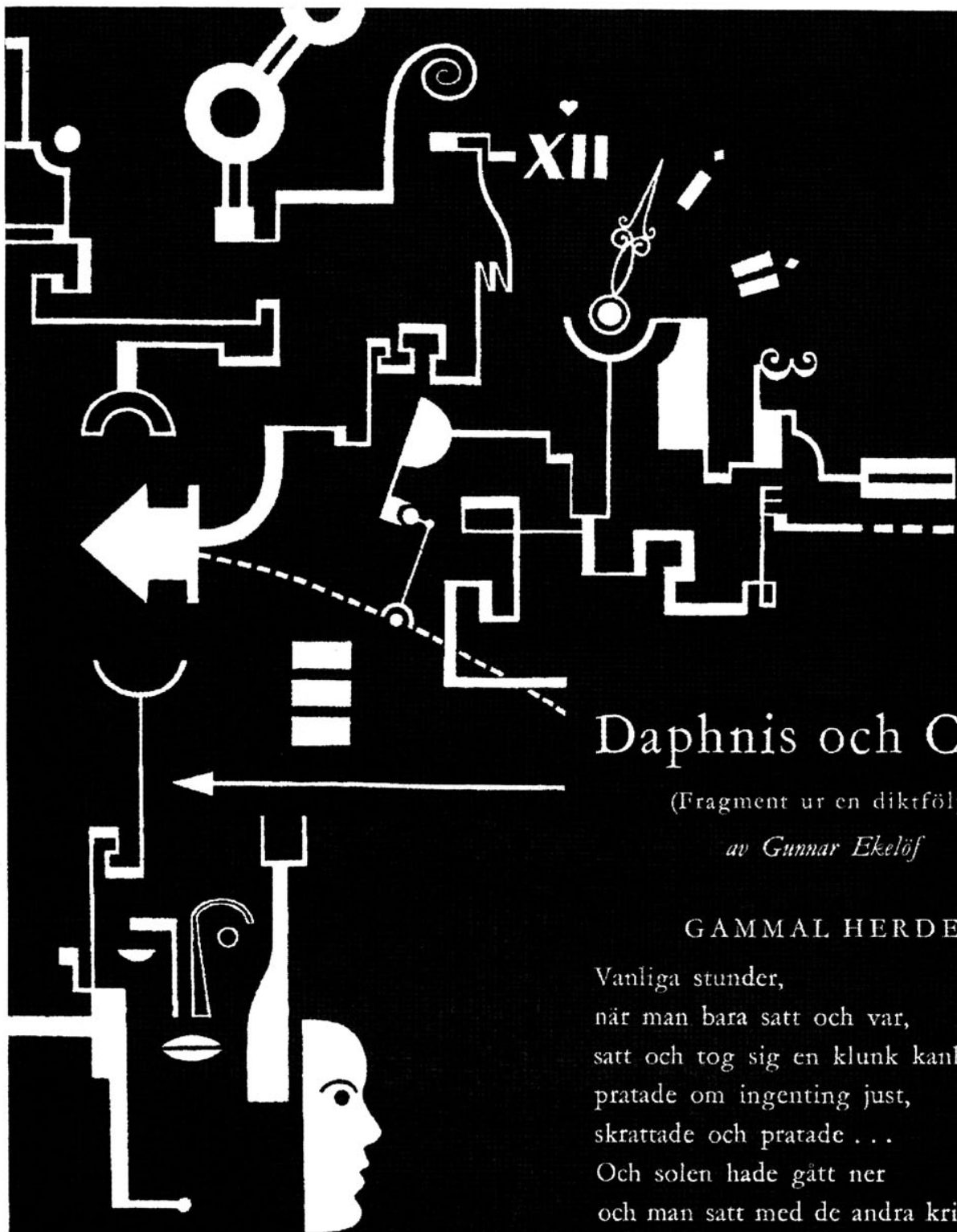

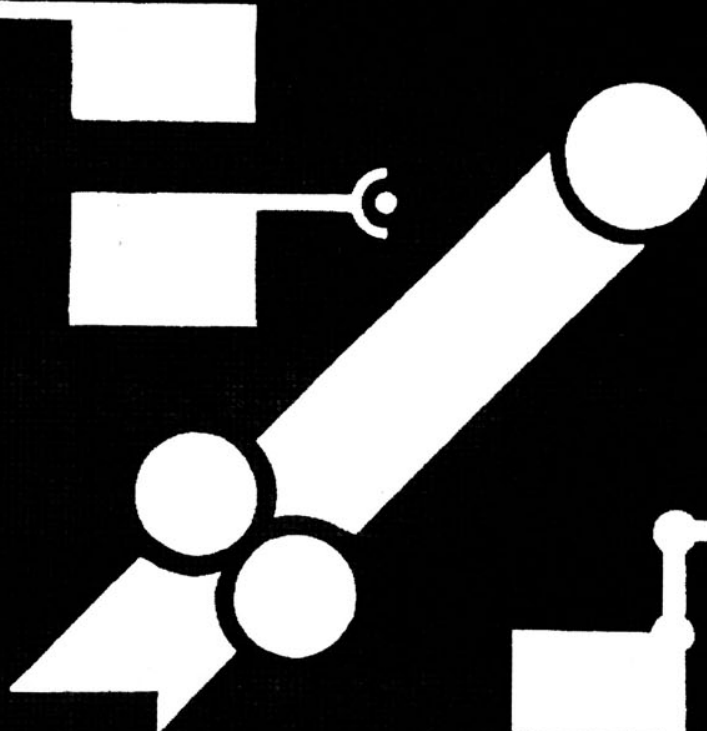
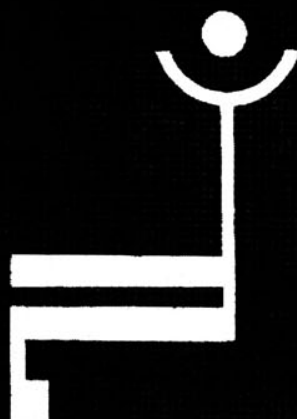
Daphnis och Chloe

(Fragment ur en diktföljd)

av Gunnar Ekelöf

GAMMAL HERDE:

Vanliga stunder,
när man bara satt och var,
satt och tog sig en klunk kanhända,
pratade om ingenting just,
skrattade och pratade . . .
Och solen hade gått ner
och man satt med de andra kring elden,
kring elden av sprakande ris,
och varken kände sig rik eller fattig,
tom eller tungsint,
lycklig just eller olycklig . . .
— Vanliga stunder,
när hade man det bättre än da?

DAPHNIS OCH CHLOE:

Hon gjorde sig ärende ut ur stugan,
försvann i natten som böjde sig stjärntung
över den svarta dungen . . .

Att gömma sig tyst bakom dörren
och när hon kommer i mörkret igen
och ingenting ser
— osedd sträcka ut handen . . .

Och att hon anade det!

Du smyger dig närmre,
smyger dig långsamt intill,
låter armarna glida
hud mot hud,
ja, sakta, sakta, blott tum för tum,
ja, rör dig sakta!
Rör med ditt trollspö!
Jag känner din blick i sammetsmörkret,
du som tvingar oss ner
på jorden!

MIDVINTER:

Se dessa herdar,
vilande på staven
med skägget lyft.
En stjärna se de ljus,
en vanlig stjärna
som ingenting bårdar
— ej frid på jorden,
ej syndernas tvagning med blod,
ej ens en god vilja.
Men stjärnan strålar
och gjuter sin fromhet i människosinn,
en vanlig stjärna.

